

ANTHONY RYAN

PÍSNĚ TĚMNOTY

PŘÍBĚHY ZE SVĚTA SÉRIE
STÍN KRKAUCE

HOST

The Lady of Crows © 2017 by Anthony Ryan

The Lord Collector © 2015 by Anthony Ryan

A Duel of Evils © 2015 by Anthony Ryan

Many Are the Dead © 2018 by Anthony Ryan

Cover art © Dorothea Bylica, 2023

Translation © Markéta Klobasová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1750-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1751-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1752-7 (MobiPocket)

KAPITOLA PRVNÍ

„Ty malej sráči!“

Frentis couvl, když k němu Derla vyrazila. V jeho pohledu však jako vždy přetrvával neohrožený vzdor. To byla jedna z věcí, která se jí na něm líbila. Ale ne dnes.

„Když ses rozhodl udělat takovou šílenost, aspoň ses mohl ujistit, žeš toho šmejda dostal!“

Trhl sebou, když mu dala pohlavek, a ještě víc se vtiskl do rohu pokoje. Rty měl trucovitě semknuté.

„To bych taky udělal, kdyby ho jeho chlapi tak rychle neodtáhli,“ zamumlal.

„A co sis myslel, že udělají? Budou tam jak idioti stát?“ Derla se napřáhla k další ráně, tentokrát pěstí.

„Myslím, že ví, že to podělal, Derli,“ ozvala se Livera svým měkkým zpěvavým hlasem. „Že jo, Frentisi?“

Derla s pozvednutou pěstí zaváhala a shlížela na něj. Chlapec v sobě mnoho kajícínosti nevykřesal, protože jen krátce přikývl. Nebýt planoucího vzdoru v jeho očích, byl by jen dalším ubohým kapsářem v rozedraném oblečení, kterými se hemžily slumy ve Varinsholdu. Vždycky věděla, že se za těma očima skrývá moře vzteku, ale nikdy si nemyslela, že je tak hluboké, aby ho dohnalo do takového extrému.

„Leda hovno.“ Derla svěsila ruku a odvrátila se. Zhluboka se nadechla a uhladila si zelený saténový korzet, jak se snažila

uklidnit. „Za tohle stoky zrudnou krví, o to se Hunsil postará,“ povzdechla si a pohled jí těkal po třípokojovém bytě nad obchodem s látkami, který sdílela s Liverou. Nebyl velký, ale plný spousty luxusního nábytku, dekorací a hromady jejích knih. A ten spratek to teď svou přítomností všechno ohrozil. „A tys samozřejmě musel jít sem.“

„Šel jsem po střeších,“ odpověděl. „Nikdo mě neviděl.“

„Zjistí, že jsem tvoje zboží už přeprodávala. Nebo jestli ne on, tak někdo z jeho chlapů. Jak dlouho podle tebe potrvá, než nám zabuší na dveře? Tady zůstat nemůžeš.“

„Derli...“ Livera k ní popošla a vztáhla snědé ruce k těm jejím. „Vždyť on nemá kam jinam jít.“ Naklonila se blíž. Voněla jasmínem a zimolezem, Derliným oblíbeným parfémem. Věděla, že kapku nebo dvě si nanasla na kůži, když ji slyšela jít po schodech nahoru. „A vždycky nám byl ku prospěchu. Na zboží, co donesl, jsme nikdy netratily.“

„A taky jsme mu za to slušně zaplatily.“ Derla cítila, jak se její odhodlání pomaličku drolí, když jí Livera dlouze přitiskla rty obtažené fialovou rtěnkou na krk.

„Je to dobrej kluk,“ zašeptala a zvedla ústa k Derlinu uchu. „Připomíná mi máho bratra...“

„Tvýho mrtvýho bratra,“ utrousila Derla ostře, až Livera ustoupila a malá oválná tvář se jí stáhla bolestí. Derlu odhodlání málem opustilo, ale znovu ho v sobě vykřesala, vysvobodila se z Liveřina sevření a otočila se zpět k Frentisovi. *Někdo z nás ty těžký rozhodnutí dělat musí.*

„Musíš z Varinsholdu pryč,“ řekla nekompromisně a přešla ke krbové římse. Otevřela truhličku pod zrcadlem v pozlaceném rámu a vytáhla půl tuctu stříbrňáků. „Běž do přístavu,“

natáhla k němu ruku s penězi, „a najdi tam loď jménem *Návštěvník*. Bocman má ve zvyku určitou ... věc.“

Frentis nakrčil zamazané čelo. „Věc?“

„Takovou, co klukovi jako ty umožní vysloužit si cestu přes Erinejský moře.“ Zacinkala mincemi v dlani. „Ale i tak bude chtít malou zálohu.“

„Na to se můžu vysrat...“ začal Frentis a rty mu zkrivil úšklebek.

„Myslíš, že máš na vybranou?!“ Derla chlapce popadla za hadry na zátylku a vytáhla ho nahoru, až stál na špičkách. „Hodils nůž do oka tomu největšímu hajzlovi ve městě. Co sis myslel, že se stane? Že si zaskotačíš na rozkvetlý louce?“

„Já žádnýmu námořníkovi prdel nastavovat nebudu! Ne každéj chce bejt děvka!“

Tentokrát se zpátky nedržela. Pěstí ho tvrdě udeřila do tváře, až se svalil na zem a Livera vzlykla.

„Derli!“ zvolala a vyčítavě se zamračila. Přispěchala k chlapci, pomohla mu do sedu a ochranně ho objala. Upravila mu změť mastných vlasů, co mu po Derlině ráně padly do čela. Derla si všimla, že v jeho očích jako vždy plane vzdor.

„Nechceš moji pomoc, fajn,“ řekla a vrátila stříbrňáky do truhličky, kterou pak s prasknutím zaklapla. „Tak si klidně běž jinam. Co kdybys vysmahl do Šestýho řádu, hm? Když seš takovej dobrej kámoš se spratkem Pána bitev a tak vůbec.“

„Nikdy sem neřekl, že sme kámoši,“ odsekl Frentis. „Jen, že...“

„... ti ten den, co z tlupy zbrojnošů na Jarmarku letního přílivu vymlátíl duši, dal nůž. Já vím.“ Derla sevřela hranu

krbové římsy a nakrčila obočí, jak se snažila ovládnout vztek prodchnutý nemalou dávkou strachu. „Když nad tím přemýšlím, tak to není tak špatnej nápad,“ řekla po chvíli rozjímání. „Hunsila to nenapadne, aspoň ne hned. Když seš sirotek a není nikdo, kdo by jim tě dal.“

„Tam nemůže.“ Livera si Frentise přitáhla blíž. „Chlapci tam umírají.“

„A co se mu asi tak stane zítra, když tam nepůjde?“ Derla sledovala Frentisovu tvář, jak se mu to začalo usazovat v hlavě. Čelo mu zčeřil záblesk odhodlání.

„Proč by mě tam měli vzít?“ zeptal se. „Chmatáka narozenýho v bahně ulice, co nemá rodinu, která by ho do rukou Víry předala.“

„Nemusí to být rodina. Stačí někdo, kdo se za tebe zaručí. A kdo by byl lepší než kamarád, co ti daroval nůž?“

Frentis Liveře krátce stiskl ruku a pak se jí vymanil z objetí a vstal. Přešel před Derlu.

„To bolelo,“ mnul si hlavu.

„To taky mělo, ty drzej hajzlíku.“

Podívala se z okna. Po změti komínů a břidlicových střech se už natahovaly stíny. „Můžeš tu zůstat, dokud nepadne tma. Po střechách nechod, Hunsilovi chlapi je už určitě hlídají. Ve sklepeš je průchod do kanalizace. Hádám, že si pamatuješ, jak se dostat do odvodňovacích stok, co se vlívaj do Slaný řeky, že?“

„Jasně,“ našpulil dotčeně rty.

„Výborně. Budeš tam muset doplavat, držet se dál od mostů. Až vylezeš, nechod po cestě. Pokud do Řádu nedorazíš do rána...“

„Dorazím.“ Odmlčel se a vděčně se zazubil. „Ale stejně mě přijdou hledat. Hunsilovi chlapi.“

„To ano. Liv, udělej mu nějakou polívku. Nemá smysl ho do Šestýho řádu posílat s prázdným žaludkem.“

KAPITOLA DRUHÁ

Hunsil poslal Krysaře a Drakera, což by Derla normálně považovala za urážku. Předpokládala ale, že jeho spolehlivější zaměstnanci mají jinou práci.

„Chápu. Chtít po vás, abyste si otřeli boty, by asi bylo moc,“ přivítala je a nevraživě shlédla na bahnitě šlápoty na jejím alpírském koberci, které po sobě zanechaly Krysařovy boty.

Krysař chtěl rozpačitě pokrčit rameny, ale pak se zarazil a na jeho tváři se špičatým nosem se místo toho usadil zlostný výraz bez kapky studu. Draker byl očividně příliš zaměstnán tím, že svlékal očima Liveru, než aby vůbec odpověděl. Krysař ho musel drsně dloubnout do střapaté hlavy. „Prober se, tupoune! Máme tu práci, pamatuješ?“

„Ne že byste si mohli kteroukoli z nás dovolit,“ poznamenala Livera, aniž by vzhlédla od vyšívání. Seděla u okna a proháněla jehlu a nit hedvábím v kulatém rámečku. Plisovanou sukni měla dost dlouhou, aby skryla dýky připevněné k oběma nohám. Derla měla svůj zahnutý rybářský nůž na kuchání, šikovný, když ve stísněném prostoru potřebovala někomu otevřít břicho nebo rozseknout krk, zastrčený ve skryté pochvě na bedrech.

„Dávej si pozor na pus,“ řekl Krysař a snažil se znít výhružně. Jeho hrozivý tón však poněkud podkopalo, když udělal krok dozadu, aby zablácenými botami nestál na koberci.

Derla ho vždycky považovala za moc opatrného, než aby mohl jako zločinec uspět, ale dnes jeho obvyklou nervozitu vystřídal nepokrytý strach. *Strach není dobrej*, pomyslela si. *Strach udělá i ze zbabělce nebezpečného člověka.*

„Řekněte, co chcete, nebo vypadněte,“ prohlásila. „Máme schůzky.“

„Frentis,“ řekl Krysař. „Kde je?“

„Jak to mám vědět?“

„Přeprodáváš jeho zboží. To ví každěj.“

„To dělám pro půlku místních chmatáků. To ale neznamená, že vím, kde kdo zrovna je.“ Naklonila hlavu, jak ho odhadovala. „Ale taky to neznamená, že ho nedovedu najít. Pokud můj čas a námaha budou odpovídajícím způsobem vykompenzovány. Co vlastně provedl?“

„Tos celý den prochrápala nebo co?“ zeptal se Krysař. „V celý čtvrti to vře.“

„Šly jsme spát pozdě,“ zvedla Livera hlavu a usmála se na Derlu. „Moc jsme toho nenaspaly, vid', Derli?“

„Ale, ale ...?“ pronesl Draker, hlas zastřený chtíčem, a mimoděk pokročil kupředu. Derla z jeho vousů ucítila levnou kořalku.

„Práce!“ připomněl mu Krysař a znovu ho drsně dloubl do hlavy. Větší muž tentokrát odpověděl zavrčením a na svého malého společníka se otočil. Nahrbil se, připravený ke skoku.

„Jestli se vy dva kretění chcete rvát, tak jděte ven,“ řekla Derla.

Dvojice se chvíli probodávala pohledy, než se pomalu otočila k ní. Drakerova vousatá tvář se stáhla do nasupeného

zamračení, ovšem jeho oči se znovu nevyhnutelně začaly stáčet k Liveře.

„Hunsil včera v noci přišel o oko,“ vysvětlil Krysař. „Kvůli Frentisovi.“

„Tomu vychrtlému spratkovi?“ frkla Derla posměšně. „Kecáš.“

„Byli jsme u toho,“ trval na svém Krysař. „Z patnácti stop mu hodil nůž do oka. A pak zdrhl po střechách. Ani někteří rození hrdlořezové by si nevedli tak dobře.“

A vedl by si ještě líp, kdyby to dokončil, pomyslela si Derla, a jak Krysař pokračoval, vykřesala ve tváři náležitou dávku překvapení.

„Takže chápeš, Hunsil nechce slyšet žádný kecý o *adyqát-ních kompindacích* a tak. Vlastně když mu řeknem, žeš nám nebyla ochotná pomoci, pošle nás sem s jinýma rozkazama.“

Derla nic neřekla a sledovala, jak se Krysařovi čím dál víc leskne plešaté temeno. „Byli jste tam,“ zopakovala. „Měli jste ho chránit, že? To jste moc dobrou práci neodvedli, co? Hádám, že ho to pěkně žere. Myslím, že zrovna teď bude našťvanější na vás než na mě.“

„Prostě nám řekni, kde je, Derlo!“ Krysař po ní vystartoval, zuby vyceněné v zavrčení hrozícího násilí. Draker svého šlachovitého společníka následoval a příkrčil se k útoku.

Derla si všimla, jak se Livera napjala a ustala v práci. Spustila ruce do klína a chytila si sukni. Derla odolala nutkání sáhout po noži. Místo toho otráveně povytáhla obočí a zeptala se: „Vážně si myslíte, že je to dobrej nápad?“

Bývaly chvíle, kdy měla pověst zrozená z přílišného násilí svoje výhody. Derla si ji vysloužila po krátkém, ale ohromně

krvavém střetu s volarským námořním kapitánem. Poté, co většinu týdne využíval její služby, nepokrytě odmítl vyrovnat dluh — a nemoudře se uchýlil k neslušnému výrazivu. I když peníze se jí získat nepodařilo, trochu ji uklidnilo, že v budoucnu bude mít velké problémy něco takového znovu vyslovit. Když mu o dva palce zkrátila jazyk.

Draker se po jejích slovech uraženě nafoukl, ale Krysař, který byl z jejich dvojice ten o fous chytřejší, ho rukou zarazil.

„Když nebudeš mluvit s náma, pošle sem někoho jinýho. A ten tak hodnej nebude,“ řekl nezvykle upřímně.

Derla si otráveně povzdechla a podívala se na Liveru. „Ty toho malýho šmejda znáš nejlíp, Liv. Kde by mohl být?“

„Líp než kdo jinej se vyzná ve stokách,“ odpověděla Livera a sladce se na Krysaře usmála. „Dokonce líp než ty.“

„Ty jsme už celý prohledali,“ namítl. „Musí bejt někde jinde.“

„Pořád mlel o tom, jak si, až si nasyslí dost kořisti, koupí lůžko na lodi. ‚Nadobro z týhle díry odpluju,‘ to říkával.“

„Přístav jsme už prohledali taky.“

„A kotví tam ještě *Návštěvník*?“ zeptala se Derla, než rozvedla, jaké choutky tamní bocman má. „Když je kluk zoufalej, tak si vystačí s jakoukoli postelí,“ dodala a výmluvně pokrčila rameny. Vlastně se za rozbřesku tajně vydala do doků, aby se ujistila, že *Návštěvník* odplul společně s ranním odlivem. Loď našťastí mířila na Dálný západ, což znamenalo, že se do Varinsholdu minimálně rok nevrátí.

„Prověříme to,“ řekl Krysař a strčil Drakera ke dveřím.

Větší muž se ani nehnul a pohled mu znovu ulpěl na Liverě. „Mám tu nějaký peníze...“ sáhl k měšci u pasu.

„Na to na celým světě není dost zlata ani alkoholu,“ utála ho Derla a pohodila hlavou ke dveřím. Drakerova tvář po-
temněla, ale jak se dalo čekat, vyšoural se ven, když Krysař
vyšel na odpočívadlo. „Být tebou,“ dodala Derla, „moc bych
tu neokouněla. Jakmile Hunsil ve městě obrátí i ten poslední
kámen, aby Frentise našel, bude si chtít na někom zchladit
žáhu. Slyšela jsem, že na jižním pobřežím se dá vydělat. Když
vám nevádí smočit si nohy.“

Krysař se jí na okamžik zadíval do očí, a než zavřel dveře,
mírně v chmurném souhlasu přikývl.

„Mohlo to dopadnout hůř,“ řekla Livera tiše, jakmile kroky
na schodišti odezněly. Derla přešla k oknu a sledovala, jak
dvojice ničemů Podkrovní ulicí míří do doků.

„Při troše štěstí se zdrží dost dlouho na to, aby Hunsilovi
řekli, že loď už odplula, a pak co nejrychleji utečou z města.“

„To ale neznamená, že nepošle někoho dalšího.“

„Ne,“ připustila Derla a sedla si vedle ní. Vzala ji za ruku.
„Radši bysme chvíli neměly vystrkovat růžky. Dokud se to
neuklidní, tak zatím žádný přeprodávání. Příštích pár týdnů
žádný schůzky. A pro jistotu měj sbaleno, kdybysme musely
utýct.“

„Ale Kwo má dalšího klienta,“ namítla Livera. „Nilsélin-
skýho kupce, kterej si tady ve Varinsholdu právě koupil
oprávnění dodávat zboží na královskéj dvůr.“ Opřela si hlavu
o Derlino rameno, obočí zvednuté a oči doširoka rozevře-
né, jak ji koketně ponoukala. „Obchodníci toho vždycky ví
spoustu,“ zapředla. „A pomysli na všechnu tu kořist, co sem
jeho loď budou vozit. Hedvábí a porcelán, říkal Kwo. Je to
velký zvíře, Derli. Byla by škoda ho neulovit. A Hunsil za

takový informace pravděpodobně zaplatí dobře. Třeba pak nebude tak naštvanej.“

„Někdy si říkám, že jsem tě to naučila až moc dobře,“ řekla Derla. „Kdy?“

„Příští oprian.“

„Je ten kupec civilizovanej, nebo je to další z Kwo Šaových úchyláků?“

Livera pokrčila útlými rameny. „Podle všeho má obyčejný choutky. Je nenáročnej.“

„No dobře.“ Derla jí stiskla ruku. „Ale najmu si Gallise, aby ho hlídal. To kdyby to zas tak obyčejnej chlápek nebyl. A nezapomeň si vzít nůž.“

KAPITOLA TŘETÍ

Derla oprián strávila ve své pracovně, zatímco Livera byla na schůzce s nilsélinským kupcem. Jeden z jejích klientů, mistr historie ze Třetího řádu, který souhlasil, že ji za sníženou hodinovou sazbu bude doučovat, jí doporučil *Povstání kupeckých králů* od principa Dendriše. Když se prokousala stovkou stran nabubřelé prózy, která byla napěchovaná příběhem, ale co do analýzy krátká, došla k závěru, že její klient byl v názoru na dílo svého principa poněkud zaujatý. Svazek ale přece jen obsahoval pár užitečných statistických tabulek ohledně vývoje obchodu na Dálném západě od dob Rudé ruky. Celé dvě hodiny si je pak přepisovala do poznámek. Ekonomie byla krom Livery posledních několik let Derlinou hlavní vášní a jejich pokoje se čím dál víc plnily odbornou literaturou na toto téma. Livera se tím ohromně bavila. „K čemu jsou děvce všechny ty slova a čísla?“ zeptala se krátce poté, co se nastěhovala.

„Mysl zůstává zdravá dýl než tělo,“ odpověděla jí na to Derla. „A já vážně nemám v plánu dožít v bídě.“

Byla do přepisování tak zabraná, že si nevšimla, kolik je hodin, dokud se za okny neozvalo tlumené odbíjení půlnočního zvonu. I když jejich společná profese permanentně zahrnovala práci dlouho do noci, Liveře se obvykle podařilo

klienty uspokojit a vrátit se domů o dost dřív, než odbila půlnoc. Derla se na okamžik vrátila k práci, ale brzy se přistihla, že pochoduje po pokoji, a každá další uplynulá vteřina jí drásala nervy. Po hodině, kdy se Livera pořád neobjevovala, si Derla připnula k pasu nůž, oblékla plášť a vydala se do ulic.

Nejdřív to zkusila u Rudé kotvy, malé, ale spořádané špeluňky, o které věděla, že si tam Gallis rád dává jednu dvě sklenky před spaním. Při těch vzácných příležitostech, kdy měl peníze. Ale ta byla jen zpola plná štamgastů, kteří byli tak pod obraz, že se ani nepokusili na ni zahvázat. Po Gallisovi nebylo ani stopy a šenkýř ho prý celou noc neviděl.

„Nejspíš přelezá zed' do sídla nějakýho pracháče,“ pokrčil rameny, načež se naklonil blíž a dodal: „Nepředpokládám, že dneska pracuješ, co, Derli? Po večerech je tu děsná nuda, co Jednoočko začal řídit.“

Jednoočko. Ta přezdívka asi jednoho dne přijít musela. Co Frentis zmizel, Hunsil zahájil tak trochu čistku, jakou varinsholdské podsvětí nezažilo už léta. Na dně přístavu prý skončilo víc než tucet těl a většinu z nich prý zabil Hunsil osobně, přičemž před rodinami obětí schválně mával nožem, aby všem bylo jasné, že to myslí vážně. Taky se šušovalo, že je těsně před smrtí nutil dívat se do jeho prázdného očního důlku a chtěl po nich, aby vyklopili cokoli, co o Frentisovi ví. Protože duch jeho oka teď dokázal rozeznat lež. Strach z Jednoočkova řádění byl tak velký, že kriminalita skoro vymizela. Děvky a zloději se drželi doma a raději hladověli, než aby přitáhli pozornost svého nového krále — protože přesně to z Hunsila jeho čistka udělala.

Derla šenkýřovu nabídku ignorovala a přes desku výčepu mu přisunula pár měďáků. „Jestli se Gallis ukáže, pošli někoho, ať mi to vyřídí,“ řekla, než se otočila a odešla.

Gallis bydlel v podkrovním pokojíku nad koželužnou na Kožedělné. Nájmy tu byly kvůli zápachu levné a Derla si musela k nosu přitisknout navoněný kapesníček. Zabušila na dveře koželužny.

„Celej den je v trapu,“ oznámil viditelně popuzený majitel s kalnýma očima. „A na otravný běhny nemám čas...“

Byl to starý muž a neměl dost sil, aby dveře zavřel, když Derla udělala krok dopředu a zapřela se o ně ramenem.

„A já nemám náladu na urážky, dědku plesnivá,“ řekla a rychle a zručně vytáhla nůž. Špičku mu přitiskla na nos. „Až se Gallis vrátí, řekni mu, že ho hledala Derla a že by si měl pohnout a co nejdřív za mnou zajít.“ Dál mu tlačila nůž do bradavičnatého nosu, dokud velice pomalu nepřikývl.

Další hodinu bezvýsledně obcházela všechna oblíbená místa, kde by Gallis nebo Livera mohli být, ale nezjistila vůbec nic. Nakonec, když se nad střechami objevily první záblesky úsvitu, se donutila vydat domů. Když obešla roh směrem na Podkrovní, prudce se zarazila. Na zápraží na ni čekala Tečička.

Ačkoli jí bylo už skoro dvacet, Tečička byla jen o fous vyšší než tři stopy. Její drobný obličejík, obvykle tak veselý a radostný, se stáhl do masky chmurného soucitu.

„Poslala mě sestra,“ řekla, když se Derla donutila udělat krok kupředu. V žaludku se jí pomalu usazovalo klubko hrůzy. Tečiččina sestra, Tečka, byla léčitelka i funebračka pro mnoho z varinsholdských zločineckých cechů.